

Rapport

Datum: 8 april 2005

Rapportnummer: 2005/110

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), kantoor Zwolle, tot op het moment waarop hij zich tot de Nationale ombudsman wendde nog geen beslissing heeft genomen op zijn bezwaarschrift van 10 januari 2004 gericht tegen de beslissing van 8 december 2003 waarin hem is meegedeeld dat zijn uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), welke was berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%, met ingang van 9 februari 2004 werd herzien naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 55 tot 65%.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. Verzoeker ontving sedert 25 december 2000 een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) welke was berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%. Eind 2003 vond een verlate herbeoordeling na één jaar plaats. Het resultaat van die herbeoordeling was dat de mate van arbeidsongeschiktheid met ingang van 9 februari 2004 werd herzien naar de klasse van 55 tot 65%. Dit werd verzoeker meegedeeld bij besluit van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), kantoor Zwolle, van 8 december 2003. Verzoeker was het met de uitkomst van de herbeoordeling niet eens en diende tegen de beslissing op 10 januari 2004 een bezwaarschrift in. De ontvangst van dit bezwaarschrift werd door het UWV bij brief van 14 januari 2004 bevestigd. Op 18 februari 2004 informeerde het UWV schriftelijk bij verzoeker of deze gebruik wilde maken van de gelegenheid om over zijn bezwaarschrift gehoord te worden. Verzoeker wilde zijn bezwaar graag mondeling toelichten en zond daartoe de antwoordstrook op 20 februari 2004 ingevuld retour. Op 22 maart 2004 deelde het UWV verzoeker mee dat er op zijn aanvraag voor een aanvullende werkloosheidsuitkering van 13 februari 2004 nog geen beslissing kon worden genomen omdat hij bezwaar had gemaakt tegen de verlaging van zijn WAO-uitkering. In afwachting van de uitkomst van de bezwaarprocedure werd hem een voorschot op de WW-uitkering verstrekt.

2. Omdat er inmiddels een termijn van zo'n twintig weken was verstreken zonder dat er op zijn bezwaar was beslist en verzoeker ook niet was uitgenodigd voor een hoorzitting diende hij bij brief van 30 mei 2004 daarover een klacht in bij het Centraal Klachtenbureau UWV. Op 3 juni 2004 bevestigde het UWV de ontvangst van de klacht. In de ontvangstbevestiging gaf het UWV aan dat het zijn best zou doen binnen een termijn van zes weken inhoudelijk op de klacht te reageren en - als dat onverhoopt niet zou lukken - dan zou die termijn met vier weken worden verlengd. Hierover zou verzoeker schriftelijk

worden geïnformeerd. Bij brief van 8 juli 2004 liet het UWV Zwolle aan verzoeker weten dat zijn klacht gegrond werd verklaard. Het UWV erkende dat de afhandeling van zijn bezwaarschrift te lang had geduurd en bood verzoeker daarvoor verontschuldiging aan. Als reden voor de lange behandelingsduur werd aangevoerd dat het UWV gedurende geruime tijd te weinig bezwaarverzekeringsartsen tot zijn beschikking had gehad, maar dat dit probleem inmiddels was hersteld en dat zijn bezwaarschrift met spoed ter beoordeling aan een arts zou worden voorgelegd. Toen een vervolgactie van het UWV uitbleef, richtte verzoeker zich bij brief van 9 augustus 2004 tot de Nationale ombudsman.

3. De Nationale ombudsman legde verzoekers klacht met een tweetal vragen op 16 augustus 2004 voor aan het UWV. Na daarover twee keer gerappelleerd te hebben liet het UWV op 5 oktober 2004 weten dat verzoeker inmiddels was uitgenodigd voor een hoorzitting op 19 oktober 2004. Op 25 november 2004 berichtte het UWV dat de hoorzitting op 28 oktober 2004 had plaatsgevonden en op 6 januari 2005 dat verzoeker op 21 december 2004 bij de bezwaarverzekeringsarts was geweest. Daarnaast gevraagd deelde verzoeker op 25 maart 2005 mee de beslissing op zijn bezwaarschrift nog niet te hebben ontvangen.

II. Beoordeling

4. De behandeling van bezwaarschriften is voor bestuursorganen aan termijnen gebonden. In artikel 7:10, eerste lid, van de Awb (zie Achtergrond, onder 1.) staat dat er binnen zes weken - of als er een commissie is ingesteld binnen tien weken - na ontvangst van het bezwaarschrift een beslissing op het bezwaarschrift moet worden afgegeven. Het bestuursorgaan kan de termijn met ten hoogste vier weken verdagen, mits daarvan schriftelijk mededeling aan de belanghebbende(n) wordt gedaan (artikel 7:10, derde lid, Awb). Verder uitstel is mogelijk als de belanghebbende(n) daarmee instemt(men). In afwijking van de termijnen die genoemd zijn in het eerste lid van artikel 7:10 Awb geldt er voor besluiten op grond van de WAO waaraan een medische en/of arbeidskundige beoordeling ten grondslag ligt een termijn van zeventien weken of (als er een externe deskundige wordt geraadpleegd) van 21 weken. Dit is vastgelegd in artikel 87d van de WAO (zie Achtergrond, onder 2.).

5. Toen verzoeker zich met zijn klacht tot de Nationale ombudsman wendde - te weten op 9 augustus 2004 - waren er ruim 30 weken verstreken sinds het moment dat hij zijn bezwaarschrift naar het UWV had gezonden. Op dat moment had er nog geen hoorzitting plaatsgevonden en evenmin een beoordeling door een bezwaarverzekeringsarts. Het was toen dus ook nog niet bekend of er een externe deskundige moest worden geraadpleegd. De hoorzitting werd gehouden op 28 oktober 2004, ruim 41 weken na het indienen van zijn bezwaarschrift, en op 21 december 2004 (in week 50) vond er een beoordeling door de bezwaarverzekeringsarts plaats.

6. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Het is duidelijk dat het UWV de termijn waarbinnen een beslissing op het bezwaarschrift moet worden afgegeven reeds fors heeft overschreden, zonder dat de beslissing is genomen. Blijkens het bepaalde in artikel 87d van de WAO had de beslissing binnen zeventien weken na ontvangst van het bezwaarschrift moeten worden afgegeven; het UWV had deze termijn op grond van artikel 7:10, derde lid, van de Awb met ten hoogstens vier weken kunnen verdagen, mits daar schriftelijk mededeling van was gedaan. Dit is niet gebeurd. Voor de beoordeling van de klacht is dat echter niet van invloed: de termijn is in alle opzichten fors overschreden, hetgeen in strijd is met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten overvloede stelt de Nationale ombudsman vast dat het UWV zijn geloofwaardigheid als bestuursorgaan beschaamt doordat het zijn toezeggingen - zoals deze zijn gedaan in de klachtafhandelingsbrief van 8 juli 2004 - in het geheel niet nakomt en verzoeker de beslissing op zijn bezwaarschrift ruim acht maanden later op 25 maart 2005 nog niet heeft ontvangen.

De Nationale ombudsman ziet in het voorgaande aanleiding om aan dit rapport een aanbeveling te verbinden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Zwolle is gegrond wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

AANBEVELING

Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen wordt in overweging gegeven te bevorderen dat er op verzoekers bezwaarschrift van 10 januari 2004 op zo kort mogelijke termijn een beslissing zal worden genomen.

Op 23 mei 2005 liet het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen de Nationale ombudsman weten dat de desbetreffende beslissing op bezwaar is afgegeven op 14 april 2005.

Onderzoek

Op 10 augustus 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 9 augustus 2004, van de heer S. te Ruinen, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), kantoor Zwolle.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het UWV te Amsterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het UWV maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Het UWV gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Naar aanleiding van de reactie van verzoeker werd het verslag van bevindingen op een enkel punt aangevuld.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Beslissing van het UWV in het kader van de WAO d.d. 8 december 2003.
2. Bezwaarschrift van verzoeker d.d. 10 januari 2004.
3. Ontvangstbevestiging van het UWV d.d. 14 januari 2004 (bezwaarschrift).
4. Hoorbrief van het UWV d.d. 18 februari 2004.
5. Informatiebrief van het UWV inzake opschorting WW-beslissing d.d. 22 maart 2004.
6. Klachtbrief van verzoeker bij het UWV d.d. 30 mei 2004.
7. Ontvangstbevestiging van het UWV d.d. 3 juni 2004 (klacht).
8. Klachtafhandelingsbrief van het UWV d.d. 8 juli 2004.
9. Klachtbrief van verzoeker bij de Nationale ombudsman d.d. 9 augustus 2004.
10. E-mail van het UWV d.d. 5 oktober 2004.
11. E-mail van het UWV d.d. 25 november 2004.
12. E-mail van het UWV d.d. 6 januari 2005.
13. Telefoonnotitie d.d. 10 en 25 maart 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 7:10

“1. Het bestuursorgaan beslist binnen zes weken of - indien een commissie als bedoeld in artikel 7:13 is ingesteld - binnen tien weken na ontvangst van het bezwaarschrift.

2. De termijn wordt opgeschort met ingang van de dag waarop de indiener is verzocht een verzuim als bedoeld in artikel 6:6 te herstellen, tot de dag waarop het verzuim is hersteld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

3. Het bestuursorgaan kan de beslissing voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan.

4. Verder uitstel is mogelijk voor zover de indiener van het bezwaarschrift daarmee instemt en andere belanghebbenden daardoor niet in hun belangen kunnen worden geschaad of ermee instemmen.”

2. Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Wet van 18 februari 1966, Stb. 84)

Artikel 87d

“Indien bezwaar wordt gemaakt tegen een besluit waaraan een medische of arbeidskundige beoordeling ten grondslag ligt, beslist het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, binnen zeventien weken of, indien het advies vraagt aan een deskundige die niet onder zijn verantwoordelijkheid werkzaam is binnen eenentwintig weken, na ontvangst van het bezwaarschrift.”